

at den correcte Form i Finantsloven er Tal, at det er ved Tallene, at Meningen af hvad der bevilges hovedsagelig udtrykkes, men jeg kan ikke erkjende, at det skulde være hensigtsmæssigt, for at komme til denne Form, at opgive Realiteten, og det forekommer mig derhos, at man alligevel ikke derved opnaaer det, man egentlig vil. Naar et Lovforslag udkommer som Lov i Lovet af Aaret, saa ville Udgifterne jo, forsaavidt de ere staaende Udgifter, alle blive optagne paa det Finantslovsforslag, der forelægges Rigsdagen i den kommende October Maaned. Der vil man altsaa finde alle de specielle Tal, der knytte sig til disse Love, og jeg seer altsaa ikke Andet, end at Rigsdagen derved kommer til Kundskab om, hvorledes Tallene stille sig. Man kan indvende: Ja, det er rigtigt med Hensyn til de Udgifter, der gaae over til at blive faste, men ikke med Hensyn til de Udgifter, som kun ere bevilgede for et enkelt Aar; thi saadanne Udgifter fastsættes jo i Reglen, saaledes som de, der her ere opførte under Nr. 4, ikke til et bestemt Beløb, men alene til et vist Maximum; forsaavidt nu i Tidrummet inden Rigsdagen næste Gang træder sammen kun en Deel af dem er udgivet eller maaskee Sletintet, hvilket let kan indtræffe, navnlig hvor Udgiften, saaledes som her, knytter sig til Bygningsarbejder, eller hvor der skal føres Underhandlinger, f. Ex. ved Afsløsningen af Farvergaarden paa Møen, kan man slet ikke komme til Kundskab om disse correcte Tal til October Maaned næste Aar. — Det, man kan kjende, erholder Rigsdagen altsaa Oplysning om igjennem den kommende Finantslov, og hvad man ikke veed, kan man naturligvis ikke opgive paa Tillægsbevillingsloven; det bliver ogsaa til den Tid en ubestemt Størrelse. Dernæst kommer endnu den Betragtning til, at naar Rigsdagen kommer sammen, er det første Lovforslag, der forelægges, Forslaget til Finantsloven. Tillægsbevillingslovene pleie altid at komme ikke saa ganske kort Tid senere, undertiden 3—4 Uger, efter at Rigsdagen er kommen sammen. Altsaa igjennem Finantsloven erholder Rigsdagen meget tidligere Kundskab om disse Tal end igjennem Tillægsbevillingslovene. Nu kan man sige: Ja, alt dette gjælder om Udgifterne for 1863—64,

men ikke om Udgifter for 1862—63, som her er Tale om. Jeg kan dog virkelig ikke antage, at Ministeriet i det halve Aar, som forløber fra den 1ste April til den 1ste October, skulde afholde Udgifter, som ikke skulde blive bevilgede. — Jeg kan ikke godt forestille mig, hvorledes Ministeriet skulde bestemme disse Udgifter paa en saadan Maade, at der, forsaavidt de bleve forandrede paa Finantsloven for 1863—64, ikke skulde være nogen Mulighed for at forandre dem for 1862—63, forsaavidt der her blev Spørgsmaal om Forandring. Jeg kan derfor ikke ansee det Middel, der foreslaaes, for hensigtsmæssigt, og jeg maa gjentage, at jeg ikke seer Andet, end at det er i Strid med Principet. Jeg skal endnu oplyse dette ved at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes den sidste Passus af § 16 vil fremtræde, naar man tænker sig Statsregnskabet for 1862—63, hvor denne Sum jo altsaa vil komme til Postering. Jeg skal kun nævne det ene Exempel under Nr. 3 § 8 A. m. Der vil da derefter komme til at staa i Statsregnskabet: De ved Finantslovens § 16 bevilgede Udgifter i Anledning af nye Stationer ere udbetalte i Genhold til Bevilling ved Tillægsbevillingslov af den og den Dato med saa og saa Meget. Der bliver altsaa udtrykkelig paaberaabt to Bevillinger. Det er nu ikke min Mening hermed at ville sige, at man just vil finde disse Udtryk i Statsregnskabet, men Posteringen maa være, som den være vil, saa vil dog Meningen af denne Postering være den, som jeg her ved har udtrykt. Jeg kan derfor ikke Andet end ansee det for uhensigtsmæssigt at lade denne Paragraph blive staaende. — Jeg skal dog, forsaavidt der med Hensyn til denne Paragraph har været Spørgsmaal om, at den skulde grunde sig paa en Overenskomst, endnu hertil sige, at det er min fulde Overbeviisning, at de Forandringer, som ere foretagne med denne Paragraph, i Sammenligning med den Redaction, de havde i foregaaende Finantslove, ere foretagne i det andet Thing med den Anstuelse, at det var en Forbedring af den tidligere Paragraph, og at denne Forbedring var i god Overensstemmelse med den trufne Overenskomst. Det er altsaa aldeles ikke med Hensyn til Overenskomsten, at jeg har udtalt mig; min Mening er kun,